

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **VIDEON Networking s.r.o.**, Palackého 1058/30, Znojmo, zastoupeného advokátem JUDr. Alešem Liskem, Fischerova 770/12, Znojmo, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad,** Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 21. 8. 2023, čj. ČTÚ-56 239/2022-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2024, čj. 3 A 105/2023-41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu (*ČTÚ, žalovaný*) ze dne 21. 11. 2022 byl žalobce (*stěžovatel*) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění do 30. 6. 2021 (*zákon o elektronických komunikacích*). Tohoto přestupku se dopustil tím, že v rozporu s § 100 odst. 1 cit. zákona provozoval venkovní jednotku zařízení RLAN pro bezdrátové sítě v pásmu 5 GHz typu Ubiquiti NanoStation M5 5 GHz airMax, umístěnou na štítě budovy penzionu v obci Dyje, čímž způsoboval rušení základnové stanice systému GSM LTE 800 MHz společnosti Vodafone Czech Republic a. s. Dále se stěžovatel dopustil přestupku podle § 118 odst. 5 cit. zákona tím, že v rozporu s § 115 odst. 1 téhož zákona na žádosti ČTÚ nepředložil informace ve formě přesné topologie a popisu RLAN sítí provozovaných dle podmínek všeobecného oprávnění k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz, účinného od 15. 1. 2020 do 14. 4. 2021. Za tyto přestupky byla stěžovateli uložena úhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím předseda Rady ČTÚ citované rozhodnutí ČTÚ změnil, a to tak, že stěžovatel porušil svou povinnost dle § 100 odst. 1 zákona

o elektronických komunikacích zajistit, aby vysokofrekvenční energie jeho zařízení nezpůsobovala rušení provozu elektronických komunikačních zařízení a sítí, popřípadě rušení poskytování služeb elektronických komunikací nebo provozování radiokomunikačních služeb, když provozoval zmíněnou venkovní jednotku zařízení RLAN. Současně byla uložená pokuta snížena na částku 60 000 Kč.

[3] Městský soud v Praze (*městský soud*) nyní napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele podanou proti rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel velmi stručně pojatou kasační stížnost z důvodů zakotvených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (*s. ř. s.*). Namítá, že městský soud vycházel z protokolu o kontrole, ve kterém jsou zachyceny výsledky měření provedeného ČTÚ. Stěžovatel však tyto výsledky zpochybňuje, a proto navrhl důkaz znaleckým posudkem, kterým by byla prokázána nesprávnost měření. Městský soud však odmítl znalce jmenovat a stěžovatel má proto za to, že není dán důkaz o tom, že původcem rušení je právě on. Přitom posouzení správnosti provedeného měření vyžaduje odborné znalosti, kterými soud nedisponuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 28/2011). Poukazuje-li městský soud na to, že stěžovatel nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti má znalecký posudek prokázat, měl stěžovatele vyzvat k doplnění. Stěžovatel rovněž tvrdí, že městský soud přejímá závěry žalovaného a není zřejmé, na základě čeho si vytvořil vlastní závěry o správnosti měření. V tomto smyslu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 28/2011 není případný, neboť dopadá na jiné skutkové okolnosti. Zatímco totiž v nyní posuzované věci se stěžovatel snaží zpochybnit měření provedené ČTÚ a za tím účelem navrhoval provedení znaleckého posudku, šlo v odkazovaném rozsudku o zodpovězení otázky, jak lze opatřit informace o geologickém podloží pozemku jakožto odborné otázky, o které neměl soud žádné informace. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkazuje na všechna rozhodnutí, která byla v této věci vydána.

3. Vlastní posouzení NSS

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z povahy věci je totiž zřejmé, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí městského soudu může Nejvyšší správní soud posoudit důvodnost námitky, která se týká jeho tvrzené nezákonnosti.

[7] V nyní posuzované věci spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud přejal závěry žalovaného a není údajně zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru o správnosti provedeného měření.

[8] K tomu Nejvyšší správní soud v obecné rovině uvádí, že městský soud sice je povinen vypořádat se s každým žalobním bodem, nicméně způsob tohoto vypořádání může být různý: někdy například postačuje poukázat na kogentní znění zákonné úpravy, jindy je třeba použít sofistikované interpretační metody a doktrinální závěry, v dalších případech lze pro stručnost využít odkaz na blíže označenou prejudikaturu s konstatováním, že není důvod se od ní jakkoliv odchylovat, a někdy se soud může v podstatných momentech ztotožnit

s argumentací některého z účastníků řízení a nedává proto rozumný smysl ji podrobně opakovat.

[9] V tomto případě se z obsahu napadeného rozsudku podává, že městský soud řádně vysvětlil, že protokol o kontrole je veřejnou listinou a není-li prokázán opak, platí presumpce jeho správnosti. Pokud proto stěžovatel s informacemi v něm obsaženými nesouhlasil, mohl je zpochybnit a důkazně vyvrátit. Jak se však podává z obsahu správního spisu, stěžovatel proti kontrolnímu zjištění nepodal námitky a ani nevyužil například možnosti předložit vlastní znalecký posudek nebo jiný důkazní prostředek. Pokud proto za této situace městský soud konstatoval, že se správní orgány vypořádaly se všemi následnými námitkami stěžovatele, a tento svůj závěr řádně a přesvědčivě odůvodnil, nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Městský soud totiž velmi podrobně vysvětlil, proč neshledal záznam o šetření ze dne 28. 1. 2021 vadným, zmatečným, nesprávným či nepřezkoumatelným. Zejména konstatoval (zejména body 24 a 25), že je v něm jednoznačně identifikováno rušené zařízení, důvod šetření rušení, použité měřicí přístroje a také průběh samotného měření, včetně jeho výsledku a fotodokumentace. Lze tak učinit dílčí závěr, že tato námitka stěžovatele není důvodná.

[10] Stejně tak nedůvodná je námitka týkající se neprovedení důkazu znaleckým posudkem. Tato námitka by totiž byla opodstatněná jen tehdy, když by se městský soud k tomuto návrhu vůbec nevyjádřil a nevysvětlil, proč provedení tohoto důkazu není nutné; pak by se mohlo jednat o tzv. opomenutý důkaz. V tomto případě však jednak městský soud uvedl (bod 35), že obsah správního spisu je natolik dostatečný, že je z něj možno vycházet při přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, a jednak stěžovatel nespecifikoval, k čemu konkrétně by měl být znalecký posudek vypracován, z jakého oboru a specializace. Zdejší soud navíc opakuje, že stěžovateli nic nebránilo, aby soudu předložil vlastní znalecký posudek, který by mohl odstranit stěžovatelem namítané odborné deficity. Nic takového však neučinil.

[11] Stěžovatel dále namítá nezákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou spatřuje v tom, že městský soud se odchýlil od právního názoru obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 28/2011. Podle právní věty tohoto rozsudku platí, že „*krajský soud je povinen vyžádat si k posouzení odborné skutkové otázky stanovisko znalce, není-li již součástí správního spisu (§ 127 o. s. ř., užitý na základě § 64 s. ř. s.). Posoudí-li příslušný žalobní bod, aniž si vyžádal stanovisko znalce, zatíží své řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d); § 109 odst. 3 s. ř. s.].*“

[12] K tomu je především třeba uvést, že právní názor obsažený v rozhodnutích nejvyšších soudů může mít (někdy i značný) zobecňující potenciál a z důvodu zájmu na předvídatelnosti a jednotě judikatury by měl být respektován při rozhodování dalších případů, které vycházejí z obdobného skutkového a právního základu. To samozřejmě nevylučuje, že se od takovéhoto právního názoru soudy mohou odchýlit, nicméně je třeba trvat na tom, aby tento odklon proběhl (1.) zákonem předpokládaným (§ 17 s. ř. s.) a (2.) transparentním způsobem.

[13] Současně je dobré připomenout, že právní názor (*ratio decidendi*) soudního rozhodnutí nelze zaměňovat za právní normu. Zjednodušeně řečeno totiž platí, že zatímco aplikace právní normy spočívá v podřazení okolností rozhodovaného případu do jejího věcného rozsahu (jde tedy o postup od obecného ke konkrétnímu), postupuje se při

používání judikatury přesně opačným způsobem: soud zkoumá, zda řešení použité v jednom konkrétním případě a právní názor v rozhodnutí obsažený (zpravidla vyjádřený v právní větě) je skutečně zobecnitelný a použitelný i na případ rozhodovaný později.

[14] V nyní posuzovaném případě se proto Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda stěžovatelem odkazovaný rozsudek (resp. právní názor v něm obsažený) je skutečně aplikovatelný na nynější věc způsobem, který uvádí stěžovatel. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.

[15] Jak se totiž podává z rozsudku sp. zn. 1 As 28/2011, důvodem vyhovění kasační stížnosti byla v této věci nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, který nereagoval na konkrétní žalobní body spočívající ve zpochybnění závěrů ohledně skutečného stavu stavby a řešení základové konstrukce v projektové dokumentaci. Nejvyšší správní soud mu proto vytkl, že aproboval závěry žalovaného, aniž se zabýval argumentací žalobkyně a aniž využil odborných znalostí znalce. Žalobkyně přitom předložila vyjádření statika a společnosti Stavební geologie GEOTECHNIKA a. s. Za této situace ovšem zdejší soud shledal odůvodnění rozsudku městského soudu vnitřně rozporným. „*Na jedné straně totiž městský soud akceptoval, že nelze provést inženýrskogeologický průzkum. Na druhé straně uvedl, že je nezbytné předložit aktuální informace týkající se geologického podloží místa, na němž se nachází budova č. p. X. Stěžovatelkou předložené výstupy geologických průzkumů provedené v minulosti v katastrálním území Břevnov považoval městský soud za nedostatečné. Stěžovatelka měla dle městského soudu předložit informace o geologickém podloží pozemku pod budovou č. p. X, ačkoliv provedení inženýrskogeologického průzkumu možné není. Žádný jiný konkrétní způsob, jakým mohly být tyto informace získány, městský soud neuvádí*.“

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že již z této stručné reprodukce stěžovatelem odkazovaného rozsudku je dostatečně zřejmé, že nyní posuzovaný případ se v podstatných rysech odlišuje od případu tehdejšího. Dopustil-li se totiž v tehdejší věci městský soud nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti, jelikož se nevypořádal s konkrétními žalobními body, byť tehdejší stěžovatelka soudu předložila i odborná vyjádření, vycházel v nyní posuzované věci městský soud ze závěrů žalovaného, které stěžovatel ve správním řízení nezpochybnil (nepodal námitky proti zjištěním žalovaného) a ani v řízení soudním nepředložil žádné konkrétní námitky. Jak je již uvedeno shora, nevyužil ani možnosti nechat si zpracovat vlastní znalecký posudek či odborné vyjádření. Stěžovatel ostatně ani nepopírá, že v řízení před městským soudem nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti má znalecký posudek prokázat – jen soudu vytýká, že ho nevyzval k doplnění návrhu. Nejvyšší správní soud však připomíná, že je věcí především samotného účastníka, aby jím uplatněné žalobní body byly bezvadné a nebylo proto povinností městského soudu stěžovatele (zastoupeného právním profesionálem) vyzývat k jejich další specifikaci a fakticky se tak podílet na dotváření žalobní argumentace. Poukaz stěžovatele na citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 28/2011 je proto nepřiléhavý.

[17] Konečně ke kasačnímu důvodu spočívajícímu ve vadách správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud uvádí, že se městský soud velmi podrobně vypořádal s polemikou stěžovatele ohledně záznamu a protokolu o kontrole zpracovaného žalovaným. Vysvětlil například smysl zkratky R1, odůvodnil absence údaje o kmitočtu, vyložil, z jakých důvodů považuje závěr žalovaného ohledně rušení kmitočtu za správný, a neopomenul ani otázku vzdálenosti, ve které bylo měření provedeno. Okolnost, že městský soud odkazoval i na závěry obsažené v rozhodnutí žalovaného, je přitom zcela přirozená. Podstata správního soudnictví totiž v těchto případech spočívá právě v přezkumu vydaných správních rozhodnutí a nelze proto považovat za něco nepatřičného, když se

městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, obsaženými v napadených rozhodnutích. Podstatná je v tomto ohledu okolnost, že stěžovatel v řízení před městským soudem (a ani v řízení kasačním) nepředložil žádnou relevantní a přesvědčivou argumentaci, která by byla způsobilá tyto závěry zpochybnit. Jak se totiž podává ze shora uvedeného, setrvává na zcela obecné argumentační úrovni.

4. Závěr

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud žalobu stěžovatele zamítl zcela v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Protože kasační stížnost stěžovatele zdejší soud neshledal důvodnou, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu